

man tror, at Ens Fædre og deres Venner have anset for Ret lige fra 1848 indtil nu, haanet og betragtet som en Absurditet, som Noget, man kan sætte sig ud over, krænktes ikke blot Ens politiske Retsbevidsthed, men den hele Retsbevidsthed krænktes saaledes, at det slaar dybe Saar i Folket, og de Saar heles ikke saa let. Det er min Overbevisning. (Afbrudelse af Rimestad). Det er ikke Spøg, det er min fulde Overbevisning, at der ved denne Politik gjøres umaadelig Skade og en Fortræd, som gjennem mange Aar vil straffe sig, og det er en af Følgerne, sandelig langt fra den hele. — Saa sagde det ærede Medlem til Slutningen, at han vilde ønske, at man drøftede den Sag grundigt. Jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem mente, om det skulde være i en Kommission, saa at man kunde tie ganske stille om Sagen her. Det forstaaer jeg saa godt, jeg forstaaer, at det har været det ærede Medlem og hans Venner og hans Ministerium i høieste Grad ubehageligt, at denne Sag kom frem til Behandling i Rigsdagen. Det forstaaer jeg overordentlig godt. Jeg er ikke i nogen som helst Tvivl om, at der er ikke Noget, der har bidraget mere til at slaa den Sætning fast, som mere og mere bliver slaaet fast i Befolkningen, at dette Ministerium forstaaer i ikke at administrere. Det veed jeg godt, at det Sidste, de havde tilbage, da dette Ministerium hverken kunde holde Grundloven eller faae Love eller værne os overfor Udlandet, var dette: men Administrationen, man maa sige, at den er hæderlig og udmærket; og nu viser det sig, at Administrationen er miserabel paa ganske forskjellige Punkter. Det generer de Herrer, det forstaaer jeg, at de hellere ville have, at det skal forhandles i en Kommission, thi saa gaar der jo mange Aar, og saa faar ingen Menneſker Noget at høre derom. Nei, de Herrer maa undskyldes, vi ville have det frem her, at Miferen skal offentlig frem, saa at Alle kunne faae den at se. Endelig sagde det ærede Medlem til Slutning, at han angrede sin Fortid og de Drømme, han havde havt om engelske Forholds Oversørelse paa danske Forhold. Ja, det tvivler jeg slet ikke om. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem trænger til at angre sin Fortid, og jeg finder det smukt og rørende at høre paa, at det ærede Medlem saaledes fortæller hele sin Fortid, men det ærede Medlem maa forstaa, at det nytter ikke noget, der er ikke Mange, der tro, at det ærede Medlem nu staar i nogen som helst Forbindelse med sin Fortid. Det er en almindelig bekendt Ting, som det ærede Medlem meget freidigt har søgt at faae konstateret, at han havde i Fortiden de

Anstuelser med Hensyn til den provisoriske Finantslov, Bevillingsretten osv., som jeg har nu, og at han ikke har dem mere, men at han har de stik modsatte. Det har han desuden her offentlig erklæret, at man kan forandre sin Mening, og intet Menneſke tvivler paa, at det ærede Medlem i enhver som helst Henseende med Hensyn til Parlamentarismen, Frihedens Udvikling osv. i Et og Alt har sagt sin Fortid et rørende og energisk Farvel. Jeg veed derfor ikke, hvorfor det ærede Medlem vil konstaterer det her, men det maa det ærede Medlem vide, at hele det danske Folk husker sin Fortid, og den forandrer det ikke. Det har endnu sin Fortid fra 1848, som det ikke glemmer, og det har sine store Minde. Hvad det elskede den Gang, elsker det endnu, og hvad det troede var Ret den Gang, tror det endnu er Ret og vil vedblive dermed. Selv om Magten kan trykke denne Retsfølelse tilside, saa vil den dog ikke dermed kunne trykkes ihjel, og vil ikke knuses. Det er jeg fuldstændig vis paa.

Formanden (Berg): Jeg antager, man helst vil være fri for Aftenmøde, og jeg ønsker dette Afsnit færdigt idag.

Det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Buff: Det er for ganske kort at tilbagevise de vigtige Paastande, som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Rimestad) kom med imod mig. Det ærede Medlem kom i den første Del af sine Udtalelser med en Henvendelse til mig om, at han havde hørt, at Præsten skulde have henvendt sig til Inspektøren og spurgt, om det var rigtigt, at de kom med alle disse Foræringener til Præstens Kone. Saa vidt mig bekendt, staar der ikke et eneste Ord derom i Forhørene i denne Sag, ikke et eneste Ord. Men selv om det havde staaet i Forhørene paa den Maade, som det nu ikke gjør, saa vilde det jo falde med centnertung Vægt over paa Maganti, saa vilde det jo netop blive et Angreb paa den høitærede Justitsminister, dersom det fandtes i Forhørene, at Præsten havde henvendt sig til Inspektøren, og at Inspektøren havde sagt, at Alt var i Orden, og det saa viste sig bag efter, at det ikke var i Orden. Det vilde jo være et Angreb paa det ærede Medlems egen Justitsminister, som han vil forsvare. Men Sagen er, at det itaar der ikke en eneste Stavelse om i Forhørene. Ret, jeg kan tænke, hvad det ærede Medlem sigter til. Det er, at Præsten skulde have henvendt sig til Bogholderen og spurgt